

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

Pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R

Despre arvonă (arrha) *Caracterul ei în legislația noastră. — Deosibire de la Codul Francez (urmăre) de d. D. Alexandresco.*

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Înalta Curte de casație și justiție, s. I : *Petre N. Vlăhides cu Iosephina Em. Protopopescu-Pache.*

Curtea de apel din București s. III : *G. N. Cordea cu Ministerul de Finanțe.*

Tribunalul județului Covurlui s. I : *Ministerul de Finanțe cu I. Popea.*

DESPRE ARVONĂ (arrha)

Caracterul ei în legislația noastră. — Deosebire de la Codul francez. (Urmare)

Am vădut în No. 35 al acestui diar dificultățile la care arvona a dat loc atât în dreptul roman cât și în dreptul francez.

Trecem acum la dreptul nostru.

Art. 1589 din Codul francez dând loc la discuțiunii fără sêfrșit, și fiind, după cum foarte bine ȝice T. Huc ⁽¹⁾, expresiunea unei vechi controverse din dreptul obicinuelnic francez, redactorii Codului nostru l'au eliminat cu drept cuvânt. Principiile generale sunt, în adevêr suficiente pentru a rezolvi toate dificultățile de interpretare la care pot da loc promisiunile de vândări.

În lipsa art. 1590 din Codul francez, vom decide deci că făgăduința de a vinde sau de a cumpăra conferă părților dreptul reciproc de a cere executarea contractului, dacă ele au fost de acord asupra lucrului și asupra prețului, și că, de câte-ori una din ele s'a pus prin culpa sa în pozițiune de a nu-și putea executa făgăduința, ea va fi supusă către cea-laltă la daune.

Astfel, dacă am promis să cumpăr un corp cert și determinat, dând și arvonă, și apoi nu mă țin de cuvânt, persoana care mi-a făgăduit

să-mi vândă lucrul determinat, poate să se mulțamească cu arvona dată, fără a mai cere executarea contractului proiectat, și în asemenea caz, eu voi perde arvona, conform art. 1298. Ea rămâne însă liberă de a mă obliga la executarea contractului, în care caz, arvona ce am dat va fi imputată asupra prețului, rămânând însă să-i plătesc, în asemenea caz, daunele ce-i aş fi causat prin neexecutarea contractului la timp. Cu alte cuvinte, art. 1297, 1298 fiind generale, se vor aplica nu numai la executarea unei tocmești de-sevêrșite, dar și la convențiunile proiectate numai ⁽²⁾.

Eată acum cum se exprimă art. 1297 și 1298 care înlocuesc în mod avantajos art. 1590 din Codul francez.

După art. 1297, la caz de vindere făcută prin dare de arvonă, convențiunea accesorie a arvonei nu produce nici un efect :

1^o Dacă convențiunea principală a vândărei este nulă. Aceasta nu este de cât aplicațiunea principului înscris în art. 1067.

2^o Dacă vândarea se execută ; în asemenea caz, arvona se impută asupra prețului, dacă ea a fost primită de vândător (art. 1297, § ultim ⁽³⁾).

3^o Dacă vândarea se resiliează prin consimțimentul comun al părților contractante. «Dacă de comun acord, părțile anulează contractul, sau dacă inexecutarea lui nu poate fi imputată nici cumpărătorului, nici vândătorului, ȝice Merlin ⁽⁴⁾, acel care a primit arvona trebuie s'o restitue și nimic mai mult». «Dacă contractul este resiliat, arvona trebuie să fie restituită», ȝice art. 337, § 2 din noul Cod german ⁽⁵⁾.

⁽²⁾ Cpr. C. Craiova, *Dreptul* din 1895, No. 37, consid. de la p. 308, coloana 2, *in fine*.

⁽³⁾ Cpr. Troplong, *Vente*, I, 137.

⁽⁴⁾ Merlin, *Répert.*, V^o Arrhes, t. I, p. 495. Cpr. Pothier, *Vente*, III, 503. Giorgio Giorgi, *op. cit.* IV, 469.

⁽⁵⁾ «Wird der Vertrag wieder aufgehoben, so ist die Draufgabe zurückzugeben».

⁽¹⁾ Cpr. T. Huc, *Le Code civil italien et le Code Napoléon*, I, p. 206, No. 1.

4^o Dacă executarea vîndăreii a devenit imposibilă fără culpa vre uneia din părți⁽⁶⁾.

În toate aceste cazuri, arvona se va înapoia sau se va prinde în prestațiunile reciproci, după împrejurări. Acesta este textul art. 1297.

Eată acum și art. 1298: «Dacă vinderea nu s'a executat prin culpa uneia din părțile contractante, aceasta va pierde arvona dată, sau o va întoarce îndoit avînd-o primită, *dacă partea care nu este în culpă nu ar alege mai bine să ceară executarea vîndăreii*».

Partea finală a acestui text este traducerea art. 1217, § 2 din Codul italian.

«Dacă partea care nu este în culpă, dice acest text, nu preferă să ceară executarea convențiunei, ea poate să păstreze arvona primită, sau să ceară îndoit suma ce a dat». «*La parte che non è in colpa, se non preferisce di ottenere l'adempimento della convenzione, può tenersi la caparra ricevuta o domandare il doppio di quella che ha data*».

Art. 1298 din Codul nostru civil reproducînd în partea sa finală art. 1217 din Codul italian, trebuie să aibă, în dreptul nostru, caracterul ce el are în Codul italian; orî, în acest Cod, arvona n'are caracterul unei clause penale, sau a unei clause de dedicare, dacă părțile nu i-au dat acest caracter prin voința lor, ci se consideră ca un semn a perfecțiunei contractului și ca un mijloc de constrîngere la executarea lui⁽⁷⁾.

Acesta este deci caracterul pe care îl are arvona în dreptul nostru. Ea este un semn al perfecțiunei contractului și un mijloc de constrîngere la executarea lui, fie aceasta o vîndare (art. 1297, 1298), o locațiune (art. 1416)⁽⁸⁾, sau alt contract; de unde și regula pusă de art. 1298 că partea care nu este în culpă poate să

(6) Cpr art. 1225 Cod. Calimach, 911 Cod austriac, citate *supra*.

(7) Cpr. Giorgio Giorgi, *Teoria delle obbligazioni*, etc., IV, 467. — Tot astfel și în mod mai formal încă înțeleg lucrurile și Codul civil neerlandez, când prevede prin art. 1500 că, de câte ori vîndarea a fost încheiată prin dare de arvona, nici una din părți nu poate să resilieze contractul, abandonînd sau restituind arvona. Conform: art. 336, § 1 Cod german; art. 908 C. austriac (1220 C. Calimach); art. 178 Cod federal al obligațiilor din 1881, etc.

(8) Considerînd dice Curtea noastră supremă, că, din momentul ce părțile au convenit asupra obiectului arendat și asupra prețului arendărei, convențiunea este perfectă și deci obligatorie între ele; că darea de arvona nu însemnează că fie care din părțile contractante și-a rezervat facultatea de a renunța la contract, perdînd arvona ce i s'a răspuns, sau înapoiînd-o îndoit, căci art. 1298 C. C. *aplicabil și în materie de locațiune*, prevede că, în caz când vîndarea s'a făcut prin dare de arvona, partea care nu e în culpă nu poate fi obligată a se mulțami să câștige arvona ce i s'a răspuns, sau a i fi înapoiată îndoită, dar e în drept, de va voi, să ceară executarea vîndăreii, etc. Bulet. Cas, S. 1, anul 1892, p. 327.

ceară executarea contractului. Dacă această parte renunță la executare, ceea ce ea este liberă să facă, cealaltă parte, din a căruî culpă contractul nu poate fi executat, pierde arvona dată sau o întoarce îndoit, dacă ea este cea care a primit-o.

Dacă arvona consistă într'un lucru mișcător, care nu poate fi înlocuit prin altul, ceea ce se poate întîmpla, când, de exemplu, se va da o monetă, o statuie sau o verigă, ca la Romani, *annulus datus arrhæ nomine*⁽⁹⁾, etc., partea în culpă va restitui pe de o parte obiectul primit, ear pe de alta, valoarea sa în bani, după o expertisă prealabilă⁽¹⁰⁾.

Arare-orî însă se va întîmpla ca darea unui asemenea obiect să fie considerată astăzi ca o arvona. Cele mai multe ori, asemenea obiect va fi considerat ca un amanet, pe care vîndătorul îl va putea reține până la deplina achitare a prețului. (Cpr. art. 1694, § 1)⁽¹¹⁾.

Art. 1298 nefiind abrogat prin art. 68 Cod com., se va aplica și la vîndările comerciale⁽¹²⁾.

Astfel, dacă presupunem că cumpărătorul a dat arvona și contractul nu poate fi executat din culpa lui, el va pierde arvona dată, sau o va restitui îndoit, dacă el a primit-o de la vîndător.

Dacă vîndătorul îl obligă însă la executarea contractului, ceea ce este liber de a face de câte ori nu este în culpă (art. 1298, *in fine*), arvona se va restitui cumpărătorului, sau, dacă ea consistă în o sumă de bani, va fi imputată asupra prețului, pentru că pierderea arvonei presupune neapărat inexecutarea contractului, ear n'numai simplul refus de a l'executa. Ori de câte ori cumpărătorul a plătit prețul, fie chiar constrîns, contractul este executat, și prin urmare, el nu poate să piardă arvona⁽¹³⁾.

Și *viceversa*, dacă vîndătorul care a primit arvona este în culpă, el nu va putea fi condamnat la restituirea ei îndoit către cumpărător, de câte ori acesta va prefera să ceară executarea contractului⁽¹⁴⁾. În asemenea caz, arvona, dacă consistă într'un lucru, se va restitui cumpărătorului, ear dacă ea consistă în bani, ceea ce se va întîmpla mai tot-deauna, se va imputa asupra prețului.

(9) Cpr. L. 11, § 6, *in medio*, Dig., 19, 1 și L. 5, § 11, Dig. 14, 3, *De institoria actione*.

(10) Cpr. Pothier, *Vente*, III, 502. Duvergier, *Vente*, I, 138. Molitor, *op. cit.*, I, 179. Pand. fr., tom. VIII, V^o *Arrhes*, 25.

(11) Pothier, *op. cit.*, 506. Duvergier, *op. cit.*, 138, nota 1. Merlin, *Répert. t. I*, V^o *Arrhes*, p. 495.

(12) Cpr. Cas. rom. și C. Craiova. Bulet., S-a 1, anul 1890, p. 85 și *Dreptul* din 1895, No. 37. Veđi și Gr. Maniu, *Dr. comm.*, I, p. 134, nota 1.

(13) Cpr. Pothier, *Vente*, III, 508. Merlin, *Répert.*, t. I, V^o *Arrhes*, p. 496.

(14) Cpr. Cas. rom. Bulet. S-a 1, anul 1896, consid. de la p. 1365.

Cumpărătorul va avea însă drept la daunele ce i ar fi cauzat inexecutarea contractului la timpul oportun.

Dar, dacă în legislația noastră, arvona este, în regulă generală, un semn și o dovadă a perfecțiunii contractului (*arrha in signum consensus interpositi data*), părțile pot însă prin convenția lor expresă sau tacită să i deie caracterul unei dediceri (art. 969).

Cel mai bun criteriu este deci intenția părților contractante.

Dacă părțile au înțeles să stipuleze facultatea de dedicare (*la clause de dédit*), fie care parte se poate desista de la contract, acea care a dat arvona abandonând-o, ear acea care a primit-o restituind-o îndoit.

La caz de îndoială, arvona nu va avea acest caracter, pentru că, în principiu, convențiunile leagă pe acei care le au format (art. 969)⁽¹⁵⁾. Această soluție este formal admisă în noul Cod german: «La caz de îndoială, dice art. 336, § 2 din acest Cod, arvona nu e presupusă a implica facultatea de dedicare»⁽¹⁶⁾.

Presupunând însă că convenția expresă sau tacită a părților a dat arvonei caracterul unei clause de dedicare, tribunalele pot ele acorda părților o daună mai mare de cât arvona simplă sau îndoită?

S'a decis cu drept cuvânt că, în asemenea caz, arvona constituind o evaluare și o lichidare anticipată a daunelor eventuale aduse părții nevinovate prin inexecutarea contractului, părțile nu pot cere și judecătorii nu pot admite o daună mai mare. Această soluție, pe care, după o matură reflexie, o credem juridică, a fost consacrată de Curtea din Craiova, însă numai în majoritate, trei judecători în contra doi: «Considerând, dice Curtea, că, în vânzările însoțite de arvona, aceasta din urmă formează o convențiune accesorie celei dintâi, prin care părțile stipulează pentru fie-care un drept de dedicare sub pedeapsa unor daune interese anume prevădute de lege, care urmează a se plăti părții inocente, și care, pentru cumpărător, se resolvă în pierderea arvonei, în caz când din culpa lui se strică tocmeala, ear pentru vîndător, în aceeași ocurență, în restituirea acestei arvone îndoite cumpărătorului; că, de câte ori legea însăși fixează cuantumul despăgubirilor, nici părțile nu pot pretinde, nici judecătorii să acorde sub denumirea de pagube peste ceea ce însuși contractanții au

stipulat prin clauza accesorie a arvonei, căci dacă se poate întâmpla ca cumpărătorul, de pildă, să fi suferit daune mai mari de cât suma ce reprezintă arvona îndoită, ca compensațiune i se dă tot aceeași sumă chiar în cazul când, prin inexecutarea convențiunii de vîndător, nu i s'ar fi adus nici o daună, sau i s'ar fi căsunat una de o foarte mică însemnătate, etc.»⁽¹⁷⁾.

Această decisiune fiind pronunțată în majoritate, transcrim aci și considerentele minorității, pentru ca fie-care să poată judeca unde este adevărul, chestiunea, de altminterlea, fiind destul de delicată: «Considerând, dice, între altele, minoritatea Curței, că a se susține, așa cum se face, că în vânzările cu arvona, art. 1298 este imperativ pentru cumpărător și că dînsul nu are alt drept de cât de a cere sau arvona îndoită sau executarea contractului, ar fi a se nimici principiile relative la efectul obligațiunilor, când în fapt s'ar constata că, din cauza neexecutării unei obligațiuni, s'au cauzat daune cumpărătorului; că așa fiind, art. 1298 C. C. nu prevede de cât o pedeapsă pentru vîndător de a restitui arvona îndoită, sau a o reține când cumpărătorul e în culpă, ear în cas, când prin culpa vîndătorului, s'ar dovedi în fapt că s'a adus un prejudiciu cumpărătorului, acest prejudiciu urmează a fi reparat conform regulilor generale în materie de obligațiuni, etc.».

Restituirea arvonei îndoite este, în adevăr, o pedeapsă, după cum se dice în unul din considerentele de mai sus, o clausă penală, la caz de inexecutarea contractului din culpa uneia din părți, însă Pothier, de la care este împrumutată întreaga teorie a arvonei, adaogă că: «această pedeapsă ține loc de daunele interese care rezultă din inexecutarea contractului: «*La restitution des arrhes au double est une peine qui tient lieu des dommages et intérêts résultant de l'inexécution du contrat*»⁽¹⁸⁾, ceea ce condamnă teoria admisă de minoritatea Curței.

Arvona și daunele interese sunt în specie tot una; de aceea Pothier dice că, dacă vîndătorul, care n'a executat contractul, a fost condamnat la daune către cumpărător, acesta nu poate cere arvona îndoită, pentru că restituirea acestei arvone înlocuind daunele care rezultă din inexecutarea contractului, cumpărătorul ar primi de două ori acelaș lucru, ceea ce ar fi contrar echității⁽¹⁹⁾. *Bona fides non patitur ut bis idem exigatur*⁽²⁰⁾.

⁽¹⁵⁾ Cpr. Arntz, III, 927.

⁽¹⁶⁾ «Die Draufgabe gilt im Zweifel nicht als Reugeld». Conform. art. 893 Cod Saxon.; art. 285 C. com. germ.; *Allgem. Landrecht für die Preussischen Staaten*, I, V, § 210; art. 178 Cod federal al obligațiilor, etc.

⁽¹⁷⁾ Veđi *Dreptul* din 1895 No. 37. Cpr. Troplong, *Vente*, I, 142.

⁽¹⁸⁾ Pothier, *Vente*, III, 508.

⁽¹⁹⁾ Cpr. Pothier, *op. și loco supra cit.* Merlin, t. I. Vº *Arrhes*, p. 496. Pand. fr., *eod.* Vº, 47.

⁽²⁰⁾ L. 57, Dig., 50, 17, *De Diversis regulis juris antiqui*.

Această soluție lasă însă a se presupune că nu se cere executarea contractului, căci dacă partea nevinovată recurge la această cale, arvona se impută asupra prețului (art. 1297, 2^o și § ultim) și nu mai constituie o evaluare a daunelor cauzate prin neexecutare. În asemenea caz, cumpărătorul poate fi obligat la plata prețului, iar vîndătorul la predarea lucrului, și dacă nu poate să-l predea, la daunele cauzate cumpărătorului prin acest fapt, fără ca părțile să poată anula obligațiile lor respective, oferind de a perde arvona sa de a o restitui îndoit⁽²¹⁾.

Nu trebuie să confundăm arvona de care am vorbit mai sus cu suma ce cumpărătorul ar fi dat vîndătorului în momentul formării contractului, ca acot sa anticipare asupra prețului, așa cum o consideră în principiu legiuitorul nostru prin art. 1298, pentru că asemenea sumă nu se mai consideră ca o lichidare convențională a daunelor aduse prin neexecutarea contractului, și deci nu poate să confere nici uneia din părți dreptul de a se desista de la contract⁽²²⁾.

Chestiunea de a se ști dacă sumele date de cumpărător vîndătorului sunt un acot asupra prețului, adevărat o arvonă confirmatorie, sau o arvonă penitențială, este o chestie de fapt, care se va interpreta în mod suveran de judecătorii fondului, fără nici un control superior. Cele mai multe ori ei vor decide, la caz de îndoială, că suma dată de cumpărător vîndătorului este un acot asupra prețului, și prin urmare, o arvonă confirmatorie. De câte ori însă, vîndătorul este acela care a dat o sumă de bani cumpărătorului, această sumă nu va fi socotită ca un acot asupra prețului, ci va fi, de bună samă, considerată ca o clausă de dedicere (*clause de dedit*), cu toate că părțile n'au întrebuintat această expresiune, afară de cazul, rar astăzi în practică, în care suma dată de vîndător ar fi cu totul minimă față cu însemnătatea contractului, când, de exemplu, ea ar consta într'un leu sau doi, un pitac sau un bănuț (*un liard*), ca altă dată, ceea ce, în vechiul drept francez, se numea *le denier d'adieu* sau *le denier à Dieu*⁽²³⁾.

Aceasta este teoria arvonei în dreptul nostru. Principiile admise de Codul francez fiind într-un câțiva schimbate de legiuitorul nostru, am crezut folositor de a dice câteva cuvinte asupra ei.

D. Alexandresco

⁽²¹⁾ Cpr. Merlin, *op. și loco cit.*, p. 495, 496, care citează în acest sens părerea lui Pothier, Vinnius, Weissbach și a altora. Vezi și Pothier, *Vente*, III, 507.

⁽²²⁾ Cpr. Pothier, *Vente*, 506. Baudry, III, 461. Troplong, *Vente*, I, 140. Guillouard, *Vente*, I, 21. Giorgio Giorgi, *op. cit.*, IV, 470. Tartufari, *op. cit.*, 52. Cas. rom., s-a 1. Bulet, anul 1890, p. 673.

⁽²³⁾ Cpr. Pothier, *Vente*, III 509. Davergier, *Vente*, I, 137. Guillouard, *Idem*, I, 21, etc.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția I

Audiența de la 24 Martie 1900

Președinția D-lui GR. LAHOVARI, Președinte

Petre N. Vlahidis cu Iosephina Em. Protopopescu Pache

Drepturi litigioase. — Cesiune. — Avocat. — Când se poate considera un lucru ca litigios. — Retract litigios. — Condițiuni. — (Art. 1309, 1402 și 1403 Cod civ.).

Hotărîre. — Când este definitivă. — Recurs. — Revisuire. — Ce fel de mijloace sunt acestea. — Efectele lor.

Judecare. — Acte prezentate de părți. — Dacă judecătorii sunt ținuți a le examina pe toate sau numai în parte. — Acte ce sunt ținute a examina.

1) Dacă în ipotesa art. 1309 din Codul civil, care oprește pe avocați d'a se face cesionari de drepturi litigioase, un lucru poate fi considerat ca litigios chiar atunci când se poate prevedea în privința lui un proces eventual, în ipotesa însă a art. 1402 C. civ., care tratează despre retractul litigios, pentru ca lucrul să poată fi considerat ca litigios, trebuie ca în momentul chiar când se face vînzarea, să existe proces sau contestație asupra fondului dreptului.

2) În sistemul legislațiunii noastre o hotărîre este definitivă în data ce s'a pronunțat instanța de fond care judecă în ultimul resort, recursul în casație și revisuirea la cari sunt supuse hotărîrile de fond, fiind mijloace extraordinare cari n'au efectul prin ele însăși d'a ține litigiul deschis, ci de a redeschide un litigiu închis, când aceste mijloace au fost în adevăr puse în aplicare.

3) Dacă judecătorii sunt ținute să examineze toate actele ce li se prezintă de părți și de a constata aceasta prin hotărîrea lor, ei nu au obligațiunea de a enumera și a menționa de cât acele acte care le par concludente și utile în cauză.

Decisiunea 135/900. — Respins recursul făcut de Petre N. Vlahidis contra decisiunii Curței de apel București, secția II cu No. 34/98*) în proces cu Iosephina Em. Protopopescu Pache.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d. consilier Gr. M. Buicliu ;

Pe d-nii avocați : I. Saita, Scarlat Arion, C. C. Arion și G. Danielopolu în desolvarea motivelor de casare, și

Pe d-nii C. Hagi Tudorache, Ion Poenaru Bordea și B. Missir în combateri ;

Deliberând,

Asupra motivului I de casare :

« Exces de putere și violarea art. 1309, 1402 și 1403 C. civ., omisiune esențială și nemotivare.

« Am susținut înaintea Curței că retractul litigios propus de noi, se întemeia pe art. 1309 C. civ. combinat cu art. 1402, care nu cere și nici presupune existența,

(*) A se vedea *Curierul Judiciar*, No. 39 din 7 Noiembrie 1899.

unui litigiu, pendent înaintea instanțelor judecătorești, și cu toate acestea, Curtea trece peste aceste considerațiuni, nu dăce nici un cuvânt asupra acestei cestiuni de drept, ci admitând și în cazul nostru regulile din art. 1403 judecă, fără a justifica pentru ce, că retractul litigios nu s'ar putea cere decât fiind proces pendent pe care retractul are darul să'l stingă.

«În aceeași ocazie însă, Curtea comite și o eroare gravă de fapt, căci pretinde ceia ce nu este exact, că la 2 Mai 1881, când s'a încheiat actul de vânzare între Avramide și d-na Iosephina Protopopescu Pache, se judecase și se decisese de instanțele de fond, că moșia Conțești de sus a cărei vânzare era atacată ca simulată și făcută în fraudă, fusese bine și valabil judecat, pe când, după cum am stabilit, această cestiune era rezervată prin înțelegerea dintre părți și dar decizia Curței București, secția III No. 308 din 1878, nu putuse judeca această cestiune, ceia ce a fost confirmat în urmă și de Inalta Curte de casație prin decisiunea No. 191/96.

«De asemenea comite un exces de putere, Curtea, și violează art. 5 și 969 C. civ.

«Când decide că înțelegerea stabilită între sindicii falimentului M. Vlahidis și A. Avramide pentru a rezerva instanțelor civile judecata în privința proprietății moșiei Conțești de sus, este dubioasă în ce privește sindicatul și constituie o obligație valabilă pentru toate părțile.

«Dar Curtea interpretează greșit art. 1402 Cod. civ. și comite un exces de putere și se face vinovată de nemotivare, când decide că M. Vlahidis ale cărui drepturi le exercită P. M. Vlahidis, n'are însușirea de a usa de calea retractului litigios și când proclamă, în contra textului precis al legii, că retractul litigios este acordat în contra vânzătorului».

Vedând decisiunea atacată cu recurs, a Curței de apel din București, secția II No. 34/98, din care rezultă că recurentul P. M. Vlahidis, ca creditor al lui M. Vlahidis, a chemat în judecată pe d-na Iosephina Protopopescu Pache, proprietara moșiei Conțești, cumpărată de la d. C. Avramide, care și el o avea cumpărată de la M. Vlahidis, și susținând că d-na Iosephina Protopopescu Pache, a dobândit un lucru litigios, a cerut să i se recunoască dreptul de a exersa față cu ea retractul litigios prevăzut de art. 1402 C. civ., să i se anuleze în mâinile ei, achizițiunea acestei moșii, în puterea art. 1390 C. civ., considerând-o numai ca o persoană interpusă, cumpărătorul adevărat, fiind soțul Em. Protopopescu Pache, care ca avocat, nu se putea face cesionar de drepturi litigioase;

Considerând că dacă în hipotese art. 1309, un lucru poate fi considerat ca litigios, chiar atunci când se poate prevedea în privința lui un proces eventual în hipotese însă a art. 1402 care tratează despre contractul litigios, trebuie ca în momentul chiar când se face vânzarea, să existe proces sau contestațiune asupra fondului dreptului (art. 1403);

Considerând că Curtea, raționând asupra retractului litigios, constată că de și vânzarea făcută de P. M. Vlahidis către C. Avramide, a fost oare când atacată ca simulată și ca făcută în fraudă creditorilor vânzăto-

rului, litigiul însă angajat pe acest teren a fost definitiv tranșat în favoarea validității vânzării, înainte de 2 Mai 1881 data când moșia Conțești a fost cumpărată de d-na Iosephina Protopopescu Pache;

Considerând că judecând ast-fel, Curtea n'a violat întru nimic art. 1309, care nu era în cauză și a făcut o bună aplicațiune a art. 1402 și 1403 din C. civ.;

Considerând că pentru a afirma că litigiul relativ la vânzarea moșiei Conțești a fost definitiv tranșat înainte de 2 Mai 1881, decisiunea atacată se bazează pe decisiunea 308/79, a Curței de București, înaintea căreia părțile interesante au adus și discutat întreg litigiul relativ la vânzarea moșiei, în baza acțiunii în simulațiune și acțiunii pauliane poprii zise, fără ca ele să se prevaleze de rezervele ce se pretinde că ar fi făcut la prima instanță;

Că așa fiind, nu se poate zice că Curtea a comis vre-o eroare de fapt prin decisiunea atacată, de unde rezultă că motivul întâi e în parte neîntemeiat, în parte neexact, și în parte fără interes, și prin urmare că a fi respins în întregime a lui.

Asupra motivului al II-lea:

«Greșită interpretare și aplicare a art. 1403 Cod. civ.

«Conform art. 1403 Cod. civil, lucrul se socotește litigios atâta timp cât există proces sau contestație asupra fondului dreptului. Curtea în considerantul al zecelea interpretând art. 1403 Cod. civil, susține că lucrul încetează de a mai fi litigios imediat ce instanța superioară de fond s'a pronunțat, și că această pronunțare, fiind definitivă posibilitatea unui recurs contra decisiunii instanței de fond, nu poate să aibă nici o influență litigiul fiind tranșat. Această interpretare, credem că este greșită căci atunci când legiuitorul a întrebuintat în art. 1403 cuvintele: *atâta timp cât a existat proces*, a vrut să înțeleagă atâta timp cât dreptul este incert, adică până când nu a intervenit o decisiune judiciară inatacabilă.

«Căci cu toate că recursul în casațiune nu împiedică executarea unei decisiuni, decizia Curței de apel nu e mai puțin susceptibilă de a fi distrusă de decisiunea Curței de casație care pune pe părți în aceeași stare care exista înaintea Curței de apel. De aci trebuie să tragem consecința riguroasă că atâta timp cât termenul de recurs n'a expirat, procesul n'a încetat de a exista, căci judecând contrariu, s'ar putea întâmpla că, după ce s'ar fi decis că procesul nu mai există, Curtea de casație anulând decisiunea executorie a Curței de apel, procesul să existe din nou, ceia ce ar da naștere unei contestațiuni».

Considerând că în sistemul legislațiunii noastre o hotărîre este definitivă îndată ce s'a pronunțat instanța de fond care judecă în ultimul resort, recursul în casațiune și revizuirea la care sunt supuse hotărîrile de fond, fiind mijloace extra-ordinare cari n'au efectul prin ele însăși d'a ține litigiul deschis, ci de a redeschide un litigiu închis, când acele mijloace au fost în adevăr puse în aplicare;

Considerând că Curtea constatând că recursul contra decisiunii No. 308/79, a fost declarat tocmai la 13 Martie 1896, adică mai bine de 15 ani în urmă, a

făcut o bună aplicațiune a art. 1403, hotărînd că la 2 Mai 1881 când d-na Iosefina Protopopescu Pache a cumpărat moșia Conțești, nu mai era lucrul litigios.

Asupra motivului al III-lea de casare :

«Violarea art. 1309 C. civ., omisiune esențială, eroare care denaturează relațiunile juridice între părți și falsa motivare cari constituie o vădită eroare de drept.

«Curtea refuză de a aplica art. 1309 pretinzînd că pentru aplicațiunea acestui art. ar trebui în ce privește caracterul litigios al dreptului cumpărat, aceleași condițiuni, ca cele cerute de art. 1402. Aceasta este o eroare de drept pe care basându-se Curtea, este condusă să comită omisiuni esențiale, în ce privește interpunerea d-nei Iosefina Protopopescu Pache, în locul soțului său D. Em. Protopopescu Pache, avocatul care în realitate a cumpărat imobilul litigios, și să motiveze absolut fals în acest punct, sentința sa.

«Omisiunea esențială constă în neexaminarea mijloacelor mele de apărare și a actelor produse de mine și anume :

a) Inventarul făcut la moartea lui Em. Protopopescu Pache ;

b) Cererea făcută de Iosefina Protopopescu Pache, pentru punerea în posesiune, care din partea sa constituie o recunoaștere că nu e proprietară ;

c) Certificatul percepției ;

d) Actul de transacțiune autentic al trib. Ilfov No. 486/86 în care Protopopescu Pache figurează el ca proprietar ;

e) Foaia dotală a d-nei Iosefina Protopopescu Pache.

«E o falsă motivare, stă în considerantul al 19, în care Curtea constată că Protopopescu Pache dăruise soției sale moșia Conțești, și în loc a trage concluzia că el era proprietar, trage concluziunea contrară».

Considerând că Curtea, avînd a judeca dacă moșia Conțești a fost în realitate cumpărată de soțul d-nei Iosefina Protopopescu Pache, care ca avocat nu putea dobîndi un drept litigios, dupe art. 1309, a deslegat cestiunea în fapt, declarînd că nu Em. Protopopescu Pache ci soția sa Iosefina Protopopescu Pache, a cumpărat moșia, și ast-fel fiind e indiferent dacă Curtea a dat un înțeles greșit cuvîntului de drept litigios din art. 1309 ;

Considerând că pentru a declara că așizițiunea s'a făcut de Iosefina Protopopescu Pache, și nu de soțul său, Curtea afirmă că a examinat toate actele prezentate de părți, din cari enumără cele principale, precum foaia de dotă a d-nei Protopopescu Pache și testamentul soțului său, pe care le combină cu actul de cumpăratură, pentru a ajunge la convingerea că d-na Pache n'a fost persoană interpusă ci cumpărătoare serioasă ;

Considerând că dacă judecătorii sunt ținuti de a examina toate actele ce li se prezintă de părți, și de a constata aceasta, prin hotărîrea lor, ei nu au obligațiune de a enumăra și a menționa de cît acele acte care le par concludente și utile în cauză ;

Considerând dar că din modul cum a procedat Curtea, nu rezultă că ea să fi comis vre-o omisiune, sau să fi violat vre-un text de lege ;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, Secția III

Audiența de la 24 Ianuarie 1900

Președenția D-lui C. R. MANOLESCU, Președinte

G. N. Cordea cu Ministerul de finanțe

Decisiunea civilă No. 14

Dreptul la pensie. — Dispensă de vîrstă. — Art. 4 al legii din 1890. — Art. 62 din regulamentul legii pensiunilor.

1) *Funcționarii cari au dobândit infirmități în exercițiul funcțiunei lor, de natură a-i pune în imposibilitate de a mai lucra, au dreptul la pensie pentru anii serviți fără a li se mai cere să aibă vîrsta de 54 ani, și pentru aceasta, e suficient dovedită infirmitatea provenită din serviciu cînd e constatată de trei medici a căror părere a fost aprobată de consiliul sanitar superior.*

2) *Certificatul din partea autorității unde funcționarul a servit prin care să se ateste că infirmitatea a fost dobândită în exercițiul funcțiunei, certificat cerut de art. 62 din regulamentul legii pensiunilor nu este indispensabil întru cît legea nu cere îndeplinirea și a acestor condițiuni și un regulament pentru aplicarea legii nu poate modifica legea.*

S'a ascultat : d. avocat T. Stelian din partea apelantului G. N. Cordea în desvoltarea motivelor de apel și d. avocat V. Maniu din partea intimatului Minister de finanțe în combateri.

Curtea deliberînd,

Avînd în vedere apelul făcut de G. N. Cordea contra decisiunei Ministerului de finanțe, dată asupra încheierei comisiunei pentru constatarea și regularea drepturilor la pensie, cu No. 226 din 1899 ;

Avînd în vedere conclusiunile scrise ale părților și actele prezentate ;

Avînd în vedere că apelantul G. N. Cordea cere să i se recunoască dreptul la pensie cu dispensă de condițiunea vîrstei de 54 ani, în baza art. 4 al legii din 10 Mai 1890, care scutește de această condițiune pe funcționarii cari au dobândit, în exercițiul funcțiunei lor infirmități de natură a-i pune în imposibilitate de a mai lucra ;

Avînd în vedere că același articol al legii cere, pentru admiterea acestei scutiri, ca infirmitatea să fie constatată de trei medici și că părerea lor să fie aprobată de consiliul sanitar superior ;

Avînd în vedere că apelantul a prezentat certificatul cu data de 2 Aprilie 1899 în care trei medici declară că infirmitatea de care e lovit îl pune în imposibilitate de a-și mai exercita profesiunea sa de inginer și că acea infirmitate provine din serviciu, ceea ce semnifică că exercițiul serviciului a fost cauza acelei infirmități ;

Avînd în vedere că acest certificat a fost aprobat și de consiliul sanitar superior ;

Considerând că ast-fel fiind, condițiunile cerute de lege pentru dispensă de vîrstă, sunt îndeplinite ;

Că, de și art. 62 din regulamentul legii cere și un certificat din partea autorității unde a servit funcționarul, prin care să se ateste că infirmitatea a fost dobândită în exercițiul funcțiunei, această nouă condițiune, nu este indispensabilă, întru cît legea nu o cere ;

Că nu se poate admite ca regulamentul făcut pentru

aplicarea legii să modifice legea, făcând să depindă dreptul funcționarului, nu de constatările prescrise de lege, ci de simpla apreciere a autorității la care a servit acel funcționar ;

Că ast-fel fiind, apelantul Cordea a satisfăcut toate cerințele legii, pentru a obține dispensa de condițiune a vârstei ;

Considerând că chiar dacă s'ar găsi că este indispensabil să se presinte și un certificat din partea autorității unde a servit, apelantul prezintă certificatul Ministerului de Domenii din 9 Aprilie 1899, în care se atestă că el a efectuat lucrări de inginerie pe fața pământului în timpuri friguroase, toamna, iarna și primă-vara care ar fi putut să'i aducă boala de reumatism articular de care suferă, și că a fost înlocuit găsindu-se redus la imposibilitatea de a mai îndeplini serviciul ;

Considerând că fiind dată natura boalei, Ministerul de Domenii, nici nu putea certifica mai mult, căci numai un medic poate afirma cu siguranță, că o boală, ca reumatismul, a provenit din cauza serviciului, sau că a fost contractată în exercițiul funcțiunii ;

Considerând că în baza certificatului Curții de Compturi cu No. 5140 din 10 Noembrie 1898 din care rezultă că apelantul a servit statului 23 de ani, 7 luni și 5 zile, și că în virtutea art. 1 al. c. din legea din 10 Mai 1890 asupra pensiunelor, se cuvine inginerului G. N. Cordea o pensie de 60 la sută din retribuțiunea de șapte sute lei primiți în cei din urmă cinci ani, adică o pensie de 420 lei.

Pentru aceste motive, redactate de d-l președinte C. R. Manolescu, Curtea admite apelul.

(ss) C. R. Manolescu, Sc. Popescu, G. Flășlen, Em. Anastasiu.

Opiniune

Având în vedere că apelantul G. N. Cordea reclamă dreptul de pensie înainte de împlinirea etății legale, pe motiv de infirmități căpătate în timpul serviciului ;

Având în vedere că legea din 1890 și regulamentul de aplicare, pentru un asemenea cas prevede două condițiuni ;

1) Un certificat din partea administrațiunii unde funcționarul a servit, constatator că infirmitatea a fost dobândită în exercițiul funcțiunii (art. 62 al. 2 al regulamentului) ;

2) O atestare din partea a 3 medici confirmată de consiliul sanitar superior, că boala e de un așa caracter în cât ridică posibilitatea de a lucra ;

Având în vedere că, în privința primei condițiuni : certificatul presintat de apelant și conceput în mod ipotetic că lucrările de inginerie efectuate în timpuri friguroase ar fi putut să'i aducă boala de reumatism e cu totul insuficient și nu corespunde cerințelor regulamentului ;

Că deja neîndeplinirea exactă a acestei prime formalități, într-o materie unde dispensele și favorurile concedate nu se pot interpreta de cât în mod restrictiv, face deja cererea inadmisibilă ;

Că de altă parte și relativ la două condițiuni din cele arătate de apelant și din actele și certificatele me-

dicale înfățișate, se stabilește că d-l Cordea în cariera sa destul de lungă de inginer hotarnic, atașat pe lângă Ministerul Domeniilor, a suferit diferite accidente și boale cauzate de intemperii, încă de prin anul 1887, însă aceste suferințe par a fi avut un caracter trecător, în or ce cas nu au degenerat într-o invaliditate sau infirmitate cronică așa de gravă și incurabilă în cât să'l facă inapt de a mai munci, de oare ce, ani de zile în urmă a mai continuat serviciul, până la Martie 1898, până când a fost pus în disponibilitate prin suprimare de post ; reprimat din nou în funcțiune la Mai 1898 a continuat a mai servi până la Septembrie, când a fost înlocuit, nu pe motiv de imposibilitate din cauză de boală, ci pentru refuzul unui concediu ;

Că certificatul medical semnat de doctorii : Neagoe, Ștefănescu și Silva, constată că infirmitățile de care suferă reclamantul sunt de natură să'l pună în imposibilitate de a mai lucra, însă e dat șase luni după retragerea sa din funcție, așa că e un dubiu dacă agravările constatate nu au provenit posterior încetării serviciului și prin urmare în afară de condițiile impuse de lege ;

Că atunci când legiuitorul a zis prin art. 4 al. 1 al. 1 și 62 a regulamentului «infirmități dobândite în exercițiul funcțiunii» a înțeles o stare așa de agravantă în cât să fie cert că acel funcționar în adevăr este infirm și în imposibilitate de a mai servi, pe când apelantul care se prezintă însuși în instanță, înfățișează din contra aparențele unei stări încă robuste și sănătoase ;

Că dar cererea nu pare suficient probată ;

Pentru aceste motive și cele din decisiunea comisiunii casei pensiilor, sunt de părere a se respinge apelul făcut de G. N. Cordea.

(s) I. Cercez.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI COVURLUI, Secția I

Audiența de la 5 Februarie 1900

Președenția D-lui V. TĂTARU, Prim-Președinte

Ministerul de finance cu I. Popea.

Revizuire neadmisibilă.—Art. 291 Pr. civ.—Interpretarea cuvintelor : apărare necompletă.

Este inadmisibilă cererea de revizuire a Statului pe motiv că n'a fost bine apărât, când se constată din lucrările survenite în cauză că avocatul Statului a îmbrățișat prin apărarea sa toate punctele deduse în instanță și a răspuns la toate argumentele invocate de adversarii săi. Căci prin cuvintele : apărare necompletă, din art. 291 Pr. civ. legiuitorul a înțeles apărarea care nu îmbrățișează toate punctele deduse în instanță, iar nici de cum ori-ce fel de apărare.

Tribunalul,

Având în vedere cererea de revizuire făcută de d. avocat al Statului în contra sentinței acestui Tribunal No. 423 din 1898 ;

Considerând că din desbaterile urmate și din dosarul No. 4407 din 1898 se constată că la 4 Ianuarie anul 1898, în urma unui denunț din partea inspectorului vamal către parchetul de Covurlui, cum că în noaptea de 20 spre 21 Decembrie 1897 s'ar fi trecut peste Prut din Basarabia în România, un număr de 2700 oi, se procedează la o informațiune judiciară de către d. jude-inspector, în chiar biuroul vamal ; după ce ascultă mai

mulți martori, judele-instructor redactează un proces-verbal subscris și de procuror și de alți doi agenți vamali, prin care se condamnă I. Popea, presupus autor al contrabandei la amendă și valoarea oilor, în sumă de 62.775 lei; acest proces-verbal este înaintat Ministerului de finanțe, care-l aprobă; I. Popea face apel înaintea acestui Tribunal, care, prin sentința No. 423 din 31 Decembrie 1898 îi dă câștig de cauză; Statul face recurs în casație, însă nu se știe din ce împrejurare, cu toate că era vorba de o sumă importantă, avocatul său nu se prezintă spre a-l susține, așa că respingându-i-se recursul i se respinge și opoziția ca neadmisibilă; ast-fel că, astăzi este nevoit a uza de ultima cale ce-i preservă legea, revisuirea;

Considerând că Statul își întemeiază cererea de revisuire pe dispozițiunile art. 291 din Procedura civilă, așa cum a fost interpretat prin legea din Aprilie 1885, susținând anume că, cu ocaziunea judecării apelului, nu a fost complet apărât de avocatul său de atunci;

Considerând că în primul loc este a se cerceta care este sensul și întinderea art. 291 din Procedura civilă și apoi dacă Statul se poate prevala astăzi de acest text;

Considerând că până în anul 1885 eram cărmuiți în așa privire de art. 291 din Procedura civilă a cărui cuprindere este:

«Statul, comunele, etc., pot fi încă admiși a cere revisuirea dacă cei însărcinați de a-i apăra nu i-au apărât, sau dacă într'un mod fraudulos, au omis a arăta justiției acte importante, sau au lăsat a se călca forme esențiale prescrise în favoare-le de procedură și legi»; acest articol nu este de cât reproducerea textului francez corespunzător 481, care însă mai adăogă: «s'ils n'ont été défendus, ou s'ils ne l'ont été valablement»; legiuitorul nostru din 1865, suprimând aceste ultime cuvinte a înțeles să nu mai dea drept Statului și celor-lalte persoane enumerate în lege, de a cere revisuirea de cât numai când nu vor fi fost apărați, nu și când au fost apărați însă în mod nevalabil, necomplet; intențiunea lui era vădită, aceea de a da o mai multă autoritate lucrului judecat, de a da liniștea justițiabilului care are o hotărîre definitivă; în anul 1885 însă, legiuitorul—alarmat de un proces pendent, care amenința cu ruina unul din cele mai însemnate orașe ale țării—adauge la art. de care ne ocupăm, următorul alineat: Prin cuvintele «dacă cei însărcinați a-i apăra, nu i-au apărât», se înțelege nu numai lipsa totală de apărare, dar și orî-ce apărare necompletă, care nu ar îmbrățișa toate punctele deduse în instanță; din modul cum este redactat acest adaos (care, în cameră, a întâlnit o vie rezistență din partea acelor cari vedeau într'insul nu o simplă interpretare, ci o adevărată modificare a art. 291 de natură a slăbi autoritatea lucrului judecat), se vede că legiuitorul a înțeles prin apărarea necompletă, apărarea care nu îmbrățișează toate punctele deduse în instanță, căci după ce zice «orî-ce apărare necompletă», imediat adaugă fraza explicativă, «care nu ar îmbrățișa, etc.»; el nu a înțeles să acorde revisuirea atît când apărarea este necompletă cât și când nu ar îmbrățișa toate punctele deduse în instanță, căci atunci ar fi zis «dar și orî-ce apărare necompletă sau care . . .»; cum că acesta este sensul cuvîntului necomplet, rezultă și din debaterile Camerei (*Monitorul Oficial* din 28 Martie 1885, a se vedea mai cu osebire discursul deputatului N. Flea); și bine a făcut legiuitorul că a definit cuvîntul complet, căci alt-fel s'ar fi lăsat o prea largă latitudine de apreciere judecătorului, care ar fi putut înțelege prin acest cuvînt și o apărare slabă și însuși asupra acestui calificativ aprecierile ar fi putut varia, așa că justițiabilul cu o hotărîre definitivă în contra Statului, județului, etc., n'ar fi putut compta pe densa; fie-care s'ar fi păzit de a mai avea raporturi juridice cu acele persoane morale și ast-fel o măsură menită de a le salvagarda interesele, s'ar fi întors contra lor; că, odată stabilit că acesta este sensul legii, să vedem,

dacă în specie apărarea avocatului Statului, cu ocaziunea judecării apelului lui Popea, a îmbrățișat toate punctele deduse în instanță;

Considerând că, atît din sentința atacată cu revisuire, cât și din concludsiunile scrise, date de Popea cu acea ocaziune, se constată că două erau motivele apelului său:

1. Judecătorul de instrucțiune, sesizat de primul procuror, după ce adună informațiunile relative la contrabandă, nu urmează filierea legală, aceea de a sesiza parchetul spre a-și da rechizitoriul și în urmă a emite ordonanța definitivă, ci se duce la biurul vamal, și acolo redactează un proces-verbal, în unire cu agenții vamali, prin care condamnă pe Popea, și acest proces-verbal îl trimite Ministerului de finanțe; or, în specie, nefiind flagrant delict, nu se putea urma procedura somară, după care însuși partea interesată Ministerul de finanțe, aprobă condamnările agenților cari constată faptul; actul dresat de judele-instructor rău e calificat proces-verbal, căci nu putea fi de cât o ordonanță.

La acest argument, avocatul Statului a răspuns că, dacă procesul-verbal a fost redactat de judele instructor, în unire cu primul procuror, a fost făcut în unire și cu două agenți vamali; că, apoi, acești magistrați sunt competenți în materie, conform art. 176 din legea vamală, și dacă a participat la constatare mai mult de două funcționari, aceasta nu poate anula procesul-verbal.

2. Chiar de s'ar admite—zicea Popea—că procesul-verbal al judeului instructor s'ar putea califica ast-fel încă în specie nefiind flagrant delict, el nu se întemeiază pe probe scrise cum pretinde art. 172 al. ultim, ci pe depozițiuni de martori, prin urmare, nu putea fi urmată calea excepțională, ci cea ordinară, rămânând Statului dreptul a se constitui parte civilă înaintea instanței corecționale, care e pendentă.

La aceasta, avocatul Statului a răspuns că acțiunea corecțională pentru contrabandă și cea pentru despăgubire, fiind independentă una de alta, Statul nu poate fi trimis a se constitui parte civilă la instanța corecțională, căci conform art. 199 alin. ultim din legea vamală, aceasta are loc numai când e contrabandă și escrocherie; că urmărirea despăgubirei și amendei se face pe calea excepțională, și în baza procesului-verbal care are toată puterea.

Că, așa fiind, și după cum aceasta se poate vedea trecut în detaliu în corpul sentinței atacate, avocatul Statului a îmbrățișat prin apărarea sa toate punctele deduse în instanță, a răspuns la toate argumentele invocate de adversarii săi, basându-se pe texte din legea vamală, pe cari le-a comentat în sensul favorabil intereselor fiscolei; mai mult de cât atît—și dacă ne-am pune în ipotesa că prin apărarea necompletă nu se înțelege numai aceea ce nu îmbrățișează toate punctele deduse în instanță, ci și o apărare, care chiar îmbrățișând toate punctele, însă judecătorul ar aprecia-o ca incompletă, ca insuficientă—ceea-ce este inadmisibil,—încă din cele expuse se poate lesne vedea că apărarea făcută de avocatul Statului nu merită acest calificativ, și dacă totuși Tribunalul a interpretat legea vamală în sens defavorabil pentru Stat, aceasta nu se datorește apărătorului, ci modului de a vedea al judecătorilor în cestiunea supusă judecăței lor, așa că singura cale ce rămânea deschisă, era recursul în casație; că dacă acest recurs a fost pierdut din cauza neaprezentării avocatului Statului la Curtea de casație, trebuie să ne supunem puterei neînduplecate a faptelor împlinite, orî-care ar fi suma pe care Statul se vede expus a o pierde;

Că, așa fiind, cererea de revisuire nu este întemeiată pe nici un text de lege, și deci trebuie să fie respinsă.

Pentru aceste motive, respinge cererea de revisuire.

(ss) V. Tătaru, I. Câmpineanu.